

La pedra en sec de Jordi Fulla

És una de les exposicions més interessants que hi ha ara mateix a Barcelona. *Llindar i celístia*, de Jordi Fulla (Igualada, 1967), que es pot veure fins al proper 16 de juny al Museu Can Framis de la tentacular i potent Fundació Vila Casas, pren com a punt de partida les cabanes de pedra en sec per construir una proposta expositiva consistent en pintures, escultures i instal·lacions i alçada sobre una base de contrastos harmoniosos. És sabut que els contrastos, la convivència de contraris, la mescla aparentment oximorònica d'elements dispars i presumptament irreconciliables, és un dels trets de la modernitat. (Però no només de la modernitat: també ho és del barroc, per exemple, i en realitat la postmodernitat que nosaltres vivim no deixa de ser un barroc sense Déu i amb frenesí químic i tecnològic.) En el cas de *Llindar i celístia*, els contrastos amb què fa feina Fulla són: la duresa de la pedra i la impalpabilitat de l'aire i de la llum; el que en principi fa nosa i és perjudicial –els terrenys pedregosos, les pedres que fan impossible treballar bé els camps i cultivar-los– i la capacitat humana per girar el que és advers i donar a

**Pere
Antoni
Pons**
Escriptor

**«Mostra la
capacitat
humana per
girar el que
és advers»**

aquelles pedres hostils una utilitat (la Serra de Tramuntana de Mallorca és un exemple majestuós i memorable d'això que dic); el món de l'interior de la cabana i el món que en queda fora; la memòria còsmica, primordial i ahistòrica d'una natura que és allà des de sempre i la memòria humana, concreta i efímera dels homes i les dones que hi han viscut i s'hi han enfrontat; la duplicitat inquietant d'allò que és un habitatge i per tant protegeix dels embats de la intempèrie però que també tanca i pot ser asfixiant i claustrofòbic... Mitjançant una mescla d'acrílics –que representen cabanes i paisatges de pedres–, de muntatges fets amb grans de blat i pedres reals i d'escultures pictòriques –la feliç expressió és de Natàlia Chocarro, comissària de la mostra– que funcionen com si els buits de les obertures de les cabanes haguessin pres unes formes d'una consistència sobrenatural, l'exposició de Fulla té una gran virtut. Aquesta: des d'un punt de vista escenogràfic i estètic, crea un espai físic, mental, sensorial i anímic que no existeix ni es pot veure enlloc més que a Can Framis. L'art com una experiència única.